

ORTO

PODIVNÝ SVĚT

■ POSTŘEHY

Aktuality očima studentů

■ NA KÁVĚ S ŘEDITELEM

Rozhovor o podivném světě

■ AUTORSKÁ TVORBA

*Básně, písně, ilustrace
& povídky*

■ UNIKÁTNÍ HLÍZOVSKÝ SPOLEK

*„Cíl je spojit obce kolem Hlízova,“
objasňuje jedna z jeho iniciátorů,
Jitka Šimková.*

VYDÁNÍ 2 | LISTOPAD 2020

OBSAH

ÚVODNÍK.....	3
NA KÁVĚ S PANEM ŘEDITELEM	4
OBDOBÍ MATURITNÍCH ZKOUŠEK.....	6
PÁR DNÍ JE ZA NÁMI	6
„CÍL JE SPOJIT OBCE KOLEM HLÍZOVA,“ OBJASŇUJE JEDNA Z INICIÁTORŮ UNIKÁTNÍHO HLÍZOVSKÉHO SPOLKU, JITKA ŠIMKOVÁ...7	
AUTORSKÁ TVORBA.....	8
CHLÉB A RŮŽE	9
LXMI. (NESMYSLNOST)	10
MOROVÝ SLOUP PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ	11
CRYPTID TALES: EPISODE	14
DVA SVĚTY	17
JSME ŠPATNÍ LIDÉ	17
SKORO BÁSNIČKA	18
ZE ZAPOMENUTÝCH ČASŮ REÁLKY.....	21
ÚVOD Z ALMANACHU.....	23
BALADA KAŽDODENNÍ	24
JARO PŘIŠLO.....	25

ÚVODNÍK

Mí blázni!

I tento školní rok si Vás dovoluujeme uvítat těmito Ortenovými slovy.

Jak jste si jistě všimli, po období nepatrného nadechnutí se opět ocitáme v situaci, kdy studijní život smíme prožívat pouze prostřednictvím svých obrazovek, k nimž nás přikovává distanční výuka. Během ní i vznikala většina děl v tomto vydání, a to ještě v období jarní karantény. Tato skutečnost nás vedla k zásadnímu zjištění, a sice že čím těsněji je autor semknut čtyřmi zdmi, tím rozmanitější jsou místa, do kterých jeho představivost uniká.

O této hypotéze jsme byli přesvědčeni tvorbou našich studentů, kteří Vás, drahé čtenáře, v tomto čísle provedou jedním nevídaným světem za druhým; ulicemi Kutné Hory osmnáctého století počínaje a školou opředenou tajemstvími konče. Druhé vydání časopisu OrTo je zkrátka dvakrát tak nabité, dvakrát tak rozmanité a dvakrát tak – inu – OrTo! (Ačkoliv ne rozsahem – na to nikdo z nás nemá čas.)

Jsme tedy rádi, že Vám tuto kolekci prací můžeme představit a že můžeme svědomitě říci, že naše vůle nadále střídat a vydávat texty svých spolužáků a nenechat časopis skončit v propadlišti dějin přemohla všechny příkoří, které nám pandemie kladla do cesty. Doufáme proto, že se do časopisu začtete, z postřehů našich žáků se naučíte něčemu novému a v jejich tvorbě naleznete zalíbení!

*Za celou redakci
Petr Franc*

NA KÁVĚ S PANEM ŘEDITELEM

pravidelný segment, v němž vystupuje ředitel
gymnázia; tentokráte v rozhovoru ze začátku září

Jak už bývá zvykem na začátku roku, co od nadcházejících měsíců očekáváte? Pokud to tedy jde vzhledem k současné situaci.

Letošní školní rok bude jiný než všechny předchozí. S takovou nejistotou jsme do nového školního roku nikdy nevstupovali. Dá se předpokládat, že na škole dříve nebo později někdo onemocní *covidem*, možná se přidají ještě další problémy. Celý školní rok je tak vlastně velkým krokem do neznáma.

Jak nastalou situaci budete řešit?

Budeme postupovat podle metodiky Ministerstva školství a samozřejmě se budeme řídit pokyny místní hygienické stanice.

Viditelné změny jsou zřejmé hned na první pohled, myslím tím renovaci budovy gymnázia. Jakého ohlasu jste byl prozatím svědkem?

Ohlasy jsou zatím pozitivní, nezaznamenal jsem žádnou kritiku či připomínku k estetickému vzhledu pláště budovy.

Mimo nový vnějšek budovy se obměnila i „náplň“, kolik dnes vítáme nových ryb v našich vodách? Jsou jimi nejen studenti, ale i vyučující. Jaká je naplněnost tříd?

Přijali jsme 31 primánů a 62 studentů do čtyřletého oboru. K tomu se přidaly 4 přestupy a nyní máme 498 studentů, což je při 16 třídách průměrný počet přes 31 žáků na třídu. Pedagogický sbor se rozšířil o 4 učitele, možná, že byste je mohli v příštím čísle sami představit.

Vrátím se k druhému pololetí minulého roku. Distanční studium na naší škole proběhlo pomocí školních programů (Bakaláři, Moodle, Outlook), o jehož kvalitě se „diskutovalo“ i na Instagramu školy. Posunula nová, ač nepříjemná, situace školu dopředu? Lze leccos zdokonalovat či naopak?

Samozřejmě, že vše lze zdokonalovat. Učili jsme se za pochodu a chvíli nám trvalo, než jsme si usadili komunikační kanály. Souhlasím s připomínkami, že se v jejich množství někteří studenti ztráceli, na druhou stranu si nejsem jist, zda je všichni cíleně vyhledávali.

Studenti GJO kromě, již zmíněné, domácí výuky také pomáhali, šitím roušek. Účastnil jste se této hromadné pomoci také?

Nezúčastnil, šít neumím. Pomoc některých studentů i části zaměstnanců velmi oceňuji a vážím si jí.

Nahlížela jsem do kalendáře akcí pro tento školní rok. Veletrh cestovního ruchu, tentokrát orientován do české kotliny, i maturitními plesy své termíny mají. Přeci jen se máme na co těšit, nicméně existují nějaké akce, jejichž datum v kalendáři zkrátka nenajdeme?

Tak jsou to především zahraniční výměny, ke kterým potřebujeme partnerské školy. A ty se zatím do výměn nehrnou. Otevřené jsou lyžařské a turistické kurzy, soutěže a olympiády. Vše se bude odvíjet od epidemiologické situace.

Všichni zažíváme podivnou – neznámou – dobu, co vzkazujete studentům?

Koronavirus je pro nás všechny velkým poučením. To, co platí pro letošní školní rok, totiž platí pro celou vaši budoucnost. Nevíme, co bude. Jediné, co víme, že vás čekají veliké změny. A naše škola ví, že vás má na budoucnost, na změny připravovat. Celý školní rok je tak skvělou příležitostí ukázat, jak jsme na změny připraveni my dospělí, jak se umíme vyrovnávat s nejistotou, jak dokážeme s nadhledem a zodpovědně rozhodovat, jak nezpanikaříme, jak dokážeme změnu a problémy brát jako výzvu a příležitost. Postavit se nastalé situaci čelem a převzít odpovědnost za spoustu dílčích rozhodnutí, která v letošním roce budeme muset udělat. Jedno takové rozhodnutí jsme již udělali – nepřerušili jsme tradici pasování a naplánovali Veletrh cestovního ruchu 😊.

OBDOBÍ MATURITNÍCH ZKOUŠEK

Josef S. Tremel

Letošní průběh ovlivnila, stejně jako všechno ostatní, koronavirová krize. Od 11. března byly uzavřeny školy a maturantům tak nezbylo než se spolehnout především na samostudium ve svých domovech. Některým toto samostudium vyhovovalo, jiní by ocenili klasickou prezenční výuku ve svých školních lavicích. Nepříjemná byla každopádně i míra nejistoty, zda se budou maturitní zkoušky konat v nezměněné podobě, nebo v jakési zkrácené formě, nebo zda se nezruší úplně a maturantům se udělí úředně. Ministerstvo školství nakonec rozhodlo, že proběhnou didaktické testy a ústní zkouška a maturantům se odpustí písemná slohová práce. Školy se pro odborné konzultace k maturitní zkoušce otevřely pro studenty už 11. května.

Samotný průběh zkoušky se samozřejmě nesl v trochu zvláštní podobě. Ochranné šáty na hlavách, roušky přes ústa, rozestupy i všudypřítomná vůně dezinfekce dodávali celé zkoušce osobitou atmosféru. Vzhledem

k nařízeným hygienickým opatřením se musely školy na vše pečlivě připravit.

„Zrušili jsme úvodní slavnostní zahájení ve třídě, stejně tak i ukončení. V jedné místnosti nesmí být společně více než 15 osob (včetně členů maturitní komise). Pokud se do toho počtu vejdou ostatní studenti nebo veřejnost, pak mohou být zkoušení přítomni. Tahat se nebude poprvé z pytlíků, ale z tabletů, pro které pan Zdeněk Oliva (správce sítě) vyrobil program, který bude náhodně losování otázek zajišťovat. Program bude zároveň hlídat, aby otázky nebyly v jeden den tahány dvakrát. Na potítko si každý maturant přinese svou tužku, roušky budou vyžadovány pouze ve společných prostorách. Samozřejmostí zůstává zvýšená hygiena a každodenní dezinfekce využívaných místností i společných prostor.“ Říká ředitel Gymnázia Jiřího Ortena, RNDr. Vladislav Slaviček.

PÁR DNÍ JE ZA NÁMI

Aneta Neprašová

Tématem našeho druhého vydání školního časopisu OrTo je „Podivný svět“. Pro mě jako prvačku bylo naprosto jasné, o čem bych chtěla ve svém článku psát. Je to právě podivný svět, do kterého jsme se s nástupem na střední dostali.

Když jsme všichni postupně zjistili, že jsme se dostali na naši vysněnou školu, zprvu nás vůbec nenapadlo, co nástup na gympl znamená. Měli jsme po zkouškách a byli na vrcholu blaha z toho, že nemusíme donekonečna počítat, kolik se vejde tulipánů do záhonku, a jak Stivings onemocněl. Byly před námi prázdniny.

Jenže ty oproti týdnu čekání na výsledky utekly rychle a byl před námi první den na naší nové škole. Pasování. Už jsme se znali. Věděli jsme, který z nás je alergický na kyselinu citronovou, kdo je vegetariánem, koho zajímá architektura, a kdo ze všeho nejradši vyhrává. Jenže když jsme čekali, až nám ustříhnou kousíček vlasů a my budeme muset polknout kousek chleba se solí, byli jsme stejně nervózní jako v devět ráno před školou v den adaptačního kurzu. Tehdy v té aule jsme poznali do jak podivného světa jsme se to dostali. A tehdy, ale někdo ještě možná dávno předtím, jsme si naši školu zamilovali.

S prvním týdnem přišla první setkání s učiteli. Pár z nás ještě trpělo šokem z toho, že jsme přišli o část svých vlasů, ostatní už málem zapoměli, jak jsme se před pár

dny bavili. Sice jsme nebyli úplně na začátku, ale všechno pro nás bylo nejisté.

Ač už jsme chtěli nebo ne, postupně jsme začali všem věcem přicházet na kloub. Během pár dní jsme se naučili, že ne všechny přestávky mají pět minut. Zjistili jsme, jak skvěle vaří ve školní jídelně. O větších pauzách jsme přišli na kouzlo studoven, a dokonce už uspořádali mini turnaj ve stolním fotbálku. Udělali jsme několik fotek, a pak je sdíleli dál, aby naši bývalí spolužáci věděli, že žijeme a máme se krásně.

Ano. Je toho na nás moc. Je těžké pamatovat na všechna pravidla, sešity a jména. Občas si spleteme třídu. Někdy tápeme v rozvrhu. Čas od času se nám i stane, že si myslíme, že přijdeme do třídy jako první, jenže následně zjistíme, že tam už zbytek spolužáků dávno je, jen my jsme šli oklikou.

Ještě v tom nejsme nejlepší. Neznáme všechny zkratky. A určitě jsme ještě neprozkoumali tajuplné zašívárny tohoto podivného světa, jakým střední škola je. Ale my na to přijdeme. Hecneme se jako při běhu bez kyslíku. Budeme bojovat jako by nám šlo o život. A za pár týdnů nebo měsíců se zlepšíme a zvykneme si. A až za rok nastoupíme do druháku, oddychneme si, že už konečně nejsme zobáci, kteří nemohli najít místo k sezení, a tak si sedli doprostřed vestibulu a jen tak čekali a kecali.

Teprve to tady rozjíždíme, tak si to pamatujte.

„CÍL JE SPOJIT OBCE KOLEM HLÍZOVA,“ OBJASŇUJE JEDNA Z INICIÁTORŮ UNIKÁTNÍHO HLÍZOVSKÉHO SPOLKU, JITKA ŠIMKOVÁ.

Kristýna Myřátská

Vnímat výplody i barvy přírody, jejichž síla nás posouvá kupředu, nám vymezenému cíli. Snad abychom se poklonili či honosněji ocenili její krásu. Ponořit se do takových úvah lze například při pochodu přírodou, který se uskutečnil až na začátku září kvůli koronavirové krizi. Jak tato událost po nuceném odložení proběhla? Nebojí se lidé chodit do společnosti ani do přírody? Více v rozhovoru s jedním z pořadatelů.

Pořadatelem pochodu byl Unikátní Hlízovský spolek, kdo je jeho zakladatelem a jaké další akce se do budoucna připravují?

Hlízovský unikátní spolek vznikl z iniciativy Mgr. Jitky Šimkové, Jakuba Skyvy, Mgr. Lady Lisé a Pavla Raka v roce 2015 se snahou chránit v Hlízově životní prostředí a zviditelňovat v povědomí lidí historický a kulturní odkaz předků. Jarní putování se sv. Jakubem jsme uspořádali již po pět let. Naplňujeme tak myšlenku spolku představovat veřejnosti projekty, které jsme my i naši spolupořadatelé v okolních vesnicích (celkem kolem 50 lidí) zrealizovali. Já po celých pět let spolek vedu a spolu s hospodářkou spolku zajišťuji veškerou administrativu, které je mnohem víc, než jsem si představovala. Ale na realizaci projektů se spolu se mnou podílí ostatní členové, v současné době je nás 8 členů. J. Skýva (2018) a P. Rak (2019) už členy spolku nejsou.

Již 3. října od 8 hodin na louce mezi Mladým Hlízovem a Starým Kolínem se můžete zúčastnit Festivalu ptactva. Mgr. Kateřina Sosnovcová, členka spolku a absolventka Gymnázia J. Ortena, vystudovala Přírodovědeckou fakultu včetně doktorského studia a ve volném čase pracuje jako ornitoložka. Na programu bude odchyt ptáků, ukázky kroužkování a pouštění ptáků zpátky do přírody. Současně Starokolínský okrašlovací spolek představí novou informační tabuli o řece Klejnárce, kterou umístili poblíž louky. Doporučuji účast každému ze studentů a studentek.

Další projekty budou záviset na tom, zda se nám podaří získat finance. Finančně podporuje jarní putování od 2. ročníku město Kutná Hora. Dále přispěly VZP Praha, firma SV metal spol. s r.o. a Vinařství Žáček. Bezplatný pronájem kulturního domu nám poskytuje obec Hlízov.

Účastníci si měli možnost vybrat mezi kolem a chůzí. Jaké byly tento rok trasy? Měla současná situace vliv na počet účastníků?

V letošním roce turisté z Hlízova putovali přes Starý Kolín, Kačínu, Svatý Mikuláš, Svatou Kateřinu, Nové Dvory, Malín, Nebovidy, Vysokou, Kaňk, Malešov, kolem mlýnů na řece Vrchlici... V minulém roce se zúčastnilo pochodu 499 turistů, letos 484. Už od podzimu 2019 Putování propagoval časopis NaCestu, s jehož redakcí se turisté v Hlízově setkali, a poslední měsíc i Rádio Blaník, tak myslím, že by se asi v době bez koronaviru účast oproti loňsku zvýšila. Trasy jsou voleny paprskovitě od Hlízova tak, aby si v dalších letech mohli účastníci vybrat novou trasu směrem, který ještě nešli.

Mimo čistého vzduchu lidé měli možnost načerpat nových znalostí i dovedností. Kolik zastávek musel spolek celkem zajistit, aby se bavili dospělí i jejich ratolesti?

Je to kolem 40 různých aktivit na různých místech všech tras dohromady, což se nedá za jeden den pro jednoho turistu obsáhnout. Proto je dobré vracet se a volit různé trasy.

Dá se říci, že obce v okolí Kutné Hory spojilo několik málo tras, byl právě toto cíl celé události?

Ano, cíl je spojit obce kolem Hlízova.

Jaká z tras je tvou nejoblíbenější?

Všechny trasy jsme s manželem letos i v minulých letech prošli nebo projeli na kole, abychom měli přesnou představu, kam turisty posíláme. Zajímavostí je na každé trase hodně, proto jsou pro mě nejoblíbenější všechny trasy.

AUTORSKÁ TVORBA

**Na následujících stránkách
publikujeme**

CHLÉB A RŮŽE

*z originálu Jamese Oppenheima ‚Bread and Roses‘ z roku 1911
přeložil Petr Franc, 2020*

Původ této básně lze dopátrat v proslovu Helen M. Todd, americké sufražetky a bojovnice za práva pracujících, jejíž slova „Chleba pro všechny – a růže taky!“ se ještě před první světovou válkou stala sloganem jednak všech žen Západu, bojujících za volební právo, ale také amerických dělníků a rolníků, kteří jím žádali o důstojné mzdy a lidské zacházení. Dovolil jsem si zhotovit její vůbec první překlad do češtiny:

*Když lidu houf náš hne se a městem davy jdou,
kde kuchyň sto a světlic je teď zahaleno tmou,
tam náhle slunka záře s něhou ženy se rozmůže,
neb nás všichni slyší pěti: „Chléb a Růže, Chléb a Růže.”*

*Když lidu houf náš hne se, zpěv nezní ženám jen –
leč hájí rovněž muže, neb ti též jsou dětmi žen.
Žít nebudeme ve jhu, čekat až nás dřina zmůže –
Má hlad tělo, však i srdce; proto Chléb dej, dej i Růže.*

*Když lidu houf náš hne se, tak spolu s ním se hne
zpěv mrtvých žen, již za Chléb pěly každá do jedné.
Za lad a smích a půvab; se sny žen těch dále jdeme –
ano, za Chléb bojujeme – avšak Růže také chceme.*

*Když lidu houf náš hne se, tak nese zvěst o dnech,
v nichž vzestup ženy značit bude vzestup lidí všech.
Tak nechme svistu biče pána a sedřené kůže –
sdílejme spíš radost z žití: „Chléb a Růže, Chléb a Růže.”*

LXMI. (NESMYSLNOST)

Vanesa Borovičková

Změť popela a vůně čeká na vyhnance své doby,
pochodují do rytmů vzdálených pokřiků generála,
pochodují do rytmu, tam, kde vlajka plála.
Tam, kde dříve upadali lidé dobří, chudí, v strašné mdloby,
tam, kde do oblak stojí vznešené a pusté hroby.

I jak šel čas s vodními větry,
tam se vytvořil nešvar dnešní doby,
jenž nesahá na dvě smysluplné věty.

Chybí nám úsměvy, má jitřní písni!
Ponuré obličej bez příběhu,
ztrácejí na světě veškerou něhu.
Svůj přístup chladný raděj zpřísni,
bytosti, které pěj, naději tísni.
Ovčáčku malý, zachraň nás, pomoz naší zkáze,
odvrať ji i na ovce již písni!
Můžeme i my, v nichž krev je cizí, mít se blaze?

Nalévati si vrchovatě vína,
přes zamlžené okenice nelze spatřit paprsky bohyně.
Mráz koluje otevřenou místností, oheň vyhasíná při hostině.
U Brabců jest náplň rozhovoru opět jiná.
Kam zavadí nechtěně pravdivá mina.
Ukáže se v tomto okamžiku, kdo žije a kdo ruku líbá.
Komu od úst linou slova milá a komu naopak vzteklina.
Je to stránka nemilá, nepěkná i stinná.

Je to správné? Ano či ne?
Ni tak či onak, dí učení vysoké,
sic touha a vášeň na nás pne,
avšak jinak by přišli dny dlouhé, dny ponuré.
Na světě tomu tak doopravdy je,
že šašek si rád s králem hraje.

MOROVÝ SLOUP PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ

Petr Franc

Koukal jsem vyčerpán na prázdnu ulici,
zbitou tak jako já vedrem a parnem.
Na holé město mé a domy stojící
v samotě, bez lidí, v půvabu marném.
A tam, kde slýchal jsem vždy shonu hluk,
rozléhá tichounce jenom se zvuk
mých bot.

Tak kráčím potichu tou prázdnu ulicí,
brodím se hustým až k zalknutí
vzduchem.
Kryji se před slunkem, které snad pražící
zničit mě přeje si svitem i suchem.
Zkoumám té ulice výkladní skříň,
za kterou není nic než prázdna síň
a kříž.

Tu však svit ustává, záře je uťata,
v stínu se ocitám, v chladu a klidu,
zjišťuji, že vrhla stín Imakuláta,
stojící na sloupu na odiv lidu.
Před slunkem chráněn už nemhouřím
zrak,
panenský prohlížím koruny znak
si z hvězd.

Střehne sloup příběhy martyřů posetý
kardinál, při kterém galero sedí.
V kameni zvěstuje Gabriel početí.
Apoštol Dálného východu hledí
vzhůru, tak jako i sám patron Roch.
Navěky před zkázou každá ze soch
chrání.

Kochám se truchlícím duše mé pranýřem
na dlažbě ztepané, z níž čiší věky.
Kolik jsi trpěla s každým svým havířem,
se všemi požáry, se všemi vzteky?
Kolik máš, Horo má, od sudlic rýh?
Kolik jsi viděla klášterů svých
hořet?

Ach, tolik trápení, tolik jich zhynulo
na kletbu poslední v horečkách kdysi.
Město, jež krásou svou nezměrnou slynulo,
zmučené v temnotách, kde houfy krysí
valí se podloubím, čeříce mok,
všude, kam poddaných šine se krok
je mor.

Tak jako v Oranu ve stínu Johanky,
jež zlatou panenskou korouhev měla,
kde pluly oblohou hebounké červánky,
sypala vápnem se zhyzděná těla.
Také byl pod naší světící hnis.
Také tu prýštily obsahy hlíz.
Také.

Lid vždy Hor Kutných však, smrtelně nakažen
nemocí ať už, či myšlenkou třeba,
ožije, maje zrak ku blahu natažen,
setřese pohromu, naláme chleba.
Po tichých útrapách rozezní hlas,
stavě si s Pietou pomníky krás
ze slz.

Vždycky jsme čelili každému příkoří,
jež se na zdraví či svobodě pase,
kroupy ni kobylky naději nezboří,
navzdor jim došli jsme k velebné spáse.
Marné jsou záště a vředy a kůl.
Marné, co proti nám kdo by snad kul.
Marné.

Vydrží lidé, co pnou zraky k symbolu
naděje přežití záhuby rány.
Vydrží, semknuti myšlenkou pospolu,
dychtiví překlenout Edenu brány.
Monument ochrany, totem náš buď,
vášnivě bouře v nás nadšení vzbud'
navždy.

A potom v myšlence havíři, rytíři
z hrobů se zvednou a k pilíři zamíří
slavit.

Nasika

CRYPTID TALES: EPISODE

MY FIRST CRYPTID ENCOUNTER

I don't know or care if you believe me. I just have to write about a thing that happened to me a week ago. Oh, I forgot to introduce myself, my name is Johnathan, or John for short. So... back to the thing I want to tell you about. As I said, it happened a week ago at my school. It was Monday, most of the day was normal, but during the lunch break, as I was walking past the janitor's room, I heard something I never imagined hearing in school, the crushing of bones and tearing of flesh. I didn't know what to do, so I just knocked on the door and said: „Hello, is everything alright in there?“ No answer or sound, the crunching and tearing stopped. I began walking towards a storage room in the back of the hall to get some stuff. That is when I heard it, I heard the voice of our janitor from INSIDE the door, he was begging me to not open the door and to get help. So I quickly ran to get our P. E. teacher, because he is pretty ripped and won a box tournament. I guided him to the door, and he started listening to whatever was going on inside. Oh yeah, Jack (P. E. teacher) is a former Delta Force operator, so he has seen some shit. After he finished listening, he looked at me, and I will never forget the look of pure terror in his eyes. „Wendigo.“ He said. „Wait what? What in the f**k is a wendigo and what is it doing inside there?“ I rapid fired my questions. He ordered me to follow him to his cabinet. When we go there, he grabbed my shoulder. „Listen here, I don't know or care if you believe me, I need you to help me take out this wendigo before it kills anyone else. „Hold up, what do you mean before it kills anyone-... wait, the janitor...“ „Yes, Mr. Brooks is dead and is currently being eaten by the wendigo.“ He said. I replied: „Before I help you, you owe me some explanation.“ „Yes, I suppose so, you see, I was in a special group in the Delta Force, my force hunted cryptids, or monsters. During my first few days I learned how to kill wendigos, werewolves, zombies and so on. Wendigos are among the worst ones to fight, because normally they live in hives, like bees, with queen and royal guards, and of course, warriors and drones. The one we have here in school is probably a drone or a warrior. Let us hope it is the drone, because I bet you everything you don't want to fight something the size of a gorilla with arms like a praying mantis, except two meter long arms, and some even come with wings, but the winged ones are common in The Appalachian mountains, heard about a group of miners who woke one up. OK, enough of the talking, let's get to work, follow me. While we were running to his car, he explained how to kill a wendigo, cut of its head or burn it to ash. When we got to his car, he has a really nice Range Rover by the way, he opened the trunk. What I saw, was absolutely insane. He had weapons inside the trunk of his car! Not like small guns, like pistols, or a hunting rifle, but he had a SCAR assault rifle with Coyote red dot sight, angled grip and a recoil compensating stock. Next to it on another rack, he had something that oddly reminded me of a flamethrower. „Do you have any guns at home?“ He asked me. „Yes, I do, but only my grandpa's carved old M1 Garand.“ „Wait, what type of carving is on the gun?“ „Why do you need to know?“ I asked Jack „Just trust me.“ „Okay, I guess I have no other option, the carving looks like an ancient text and it releases white smoke instead of the normal muzzle flash.“ „I knew it!“ he shouted, I asked what he knew, but he ushered me into his car, closed the trunk and jumped into the driver seat, started the car up, and asked my address. When we got to my house (I live alone, because my parents died in a strange accident described to me by police as a car crash), I got out of the car and sprinted to my house. As soon as I entered, I Lerroyed into my bedroom and opened a little storage unit hidden underneath my bed. I took my old M1 and ran back to the car, in the main hall I tripped over something and fell down, when looked at what I tripped on, I saw a couple 0.30 caliber bullets lying on the ground next to a little ammo box. „I don't need you now, this baby doesn't need ammunition for some reason.“ Jack was waiting for me in the car, when I jumped in with the Garand strapped to my shoulder, he smiled „I remember this type of guns. You see, cryptids hunter groups were firstly made in the Second World War, your grandpa was in one of these units and got this one. The are magical and don't need to reload, if you time the shots correctly, and the M1 Garand is special, because when you fire all eight rounds in a magazine, it launches the empty cli pout, but the Quin-que as we call them, launch a special round, that is bigger and more devastating, this gun combined with my Quin-que SCAR should be more than enough to take the wendigo down.“ After exactly one minute three second we arrived back at school. We got out of the car and prepared ourselves, Jack gave me some pretty nice body armor, but damn it was heavy. We ran inside and stopped at the hall, in which the wendigo killed the janitor, we both looked into the hall with guns ready but we saw nothing except for bloody footprints on the ground leading to the storage room

in the back of the hall, unfortunately for us, the hall is shaped into the letter L, and the storage room is behind the corner. We started slowly walking down the hall, passing the janitors closet, which made me almost puke, there was blood everywhere and the remains of Mr. Brooks on the ground right in front of the door. Jack closed the door and told me to continue walking, when we were halfway through the hall, we heard an ear-piercing scream and an unhuman screech. „F**K, the screaming will get everyone from the school here, watch this corridor while I deal with all the curious dumbasses.“ And as a spell, students and teachers started pouring out of classrooms and began walking towards us, Jack shouted „STOP RIGHT THERE, DON'T COME ANY CLOSER!“ The head teacher made his way to the front and shouted back: „And may I ask you what in the F**K are you doing right now?“ „Sir, we have a situation and we need everyone to go back to their classrooms because they certainly don't need to see this.“ „And what situation you have here? All I see is my P. E. teacher and a student who are armed and securing our hall.“ The head teacher then looked into to hall and saw the bloody trail. „What is that? Is that blood?“ he asked with sudden fear in his voice, Jack replied calmly: „Yes, and there will be more if you don't order the students to go back into their classrooms...“ the head teacher turned around and raised his voice: „Okay, everyone disperse, there is nothing to see here, we have it under control.“ While he was talking, I saw a hand with long pointy fingers grab the corner of the hall „CONTACT!“ I shouted, Jack immediately turned around with his gun raised „SH*T, EVERYONE RUN!“, all students took it as an order and started running, but some girls just started screaming instead of running because they didn't know what was going on „SHUT UP FOR GODS SAKE!“ I shouted at the girls, but they didn't listen. Jake shouted at me to look back, so I did, and I saw the Wendigo in its full size, „It is a drone John.“ Jack said as the Wendigo was looking at us, sizing us and deciding what to do next. Suddenly, it started walking towards us „It doesn't know guns, it never saw them in action, shoot on my command.“ „Roger that.“ The Wendigo was still walking towards us, maybe wondering why aren't we running while everyone else is, and maybe it even though we were free food. It was very wrong. „OPEN FIRE!“ Jack shouted and started shooting. I had some experience in shooting, but I did not expect this type of gun to have such a big recoil. So anyway, I started blasting into the Wendigo, or rather in its general direction, the Wendigo looked shocked at the Discovery of firearms and how much they hurt. I focused on keeping my sights on the target and slowly firing one shot after another. I knew how to do it to never reload thanks to my many hours on my gun range. The Wendigo tried to speed up to get to us, but our gunfire kept pushing it back, and after about 100 shots were fired, the Wendigo went down. Both me and Jack walked towards the creature, it was really high and thin, with deer like skull with massive teeth, and the arms, very human like but with giant claws instead of fingers. „See John, this I show a drone looks like, each hive has about twenty to thirty of these. Also, look at th...“ „WATCH OUT“ I shouted while I kicked Jak in the chest. He fell backwards, while the clawed hand of the Wendigo flew through the air, where Jack was standing a second ago. I almost automatically started unloading into the Wendigos neck, and after unloading all eight rounds, I kicked as hard as I could in the skull of the creature. Its head flew across the hall, hitting the back wall approximately seventeen meters away from us. „Well, I always knew you would be great at soccer.“ Said Jack from the ground, I offered him a hand to help him stand out. „Thanks, I forgot that they do this, and it almost cost me my life, I owe you my life now.“ He said, with shock still visible in his voice. „No, you don't, we are even, I fit weren't for you at the beginning, I would have been killed by it and who knows how many other students would have been killed.“ I replied calmly and with a smile. Jack looked at me, and said „Your father would be proud...“, I was shocked „How do you know my father? He died before I even started going to this school.“ „Yes, I know him, and we were... very close friends and... the police told you he died in a car crash, well, the truth is he and his wife were killed by the queen of a Wendigo hive, the queen was then killed by others, but I couldn't save them. They died doing what they loved and died together.“ Jack looked sadly at me. „Don't worry, I always knew they didn't die in a car crash. They were... different.“ „I suppose so, but anyway, I know it has been hard for you today, but I have an offer for you, have you ever been to New York? Beautiful view, ton of shops and a metric sh*t ton of cryptids for us to hunt, what do you say?“ I looked at him and said „Yes, you are right that I have been through a lot and that I should go away from all of this.“ Jack was silent, I continued „But... when are we going?“

THE END

DVA SVĚTY

Alice Havelková

Koukáš se na mne skrze prsty
svým pohrdavým pohledem,
tvrdíš, jak na svět se díváš s nadhledem,
avšak mne soudíš za to, že vkus mám jiný než
ty.

Pokaždé máš pro mne nějakou připomínku,
Že více se mám radovat.
Že život bych měla milovat.
Že úsměv snad ani nemám ve vínku.

Jak můžeš vědět, že tohle všechno nedělám?
Jelikož jiný pohled na svět mám?

Ty, jenž se kocháš svými sbírkami motýlů,
těmi křehkými tělíčky,
kterým dlouhou jehlu jsi zabodl do týlu?

Já radši budu sledovati motýly na poli,
ale že smutná jsem si myslíš,
když o smrti vtipkuji.

Ale skutečně nic nevíš.

Směju se, jen ty to nevidíš.

Moji myšlenku nikdy nechytíš.

Umím ocenit, když mě z něčeho v zádech mrazí,

ale umím se oddat i obyčejnému západu slunce.
Tak jako vy, drazí...

Přesto pořád slyším: „Nebud' depresivní“.
Tak jak se mám tvářit, aby se ti to líbilo?
Promiň, nic milejšího v nabídce nebylo.
Ten tvůj nadhled je vážně impresivní.

Koukám na věci z jiného pohledu,
umím najít krásu tam, kde ji ty nevidíš,
to možná znamená,
že naopak barevněji svět vidět dovedu,
nemyslíš?

Dochází ti to vážně pomalu,
zkus se zamyslet víc do hloubky
a ne soudit podle černobílého obalu,
zaměřovat se jen na vroubky.

Už dost pohledů ledových,
nebudme hlupáky s hlavou plnou sazí.
Líbí se ti pokryv vloček sněhových,
přestože ta krása mrazí.

Já zas raději svět po setmění,
v čem jsme tedy tolik jiní?

JSME ŠPATNÍ LIDÉ

Alice Havelková

Představte si, že stojíte mezi dvěma lidmi. Mohou to být třeba vaši přátelé, ale nijak extra blízcí. Jednoduše se spolu bavíte, rozumíte si, ale ani jeden z nich není ve vašem nejbližším kruhu přátel. Dobře. A teď si představte, že jeden toho druhého zradí, udělá něco, co je vůči tomu druhému zlé, ale tají to před ním a opakovaně mu lže. A vy to vše víte. My všichni víme, co udělal a že to tají. Ale neuděláme s tím vůbec nic. A otázkou nyní je: děláme správnou věc? A co je vlastně v tuto chvíli správné?

Děláme dobře, když se nechceme plést do cizích záležitostí, nebo děláme špatně, když tomu jen přihlížíme a nezasáhneme? Je dobře, že nezradíme jednoho svého přítele, ale zároveň zrazujeme toho druhého? Jsme ti dobří, protože jednomu nechceme ublížit, a tak se ho snažíme ochránit mlčením, nebo jsme ti špatní, jelikož mu vlastně úplně stejným způsobem lžeme? A co kdyby někdo z nás promluvil? Byl by on ten, co se zachoval správně? Nebo by byl opět zrádce, poněvadž neumí držet jazyk za zuby?

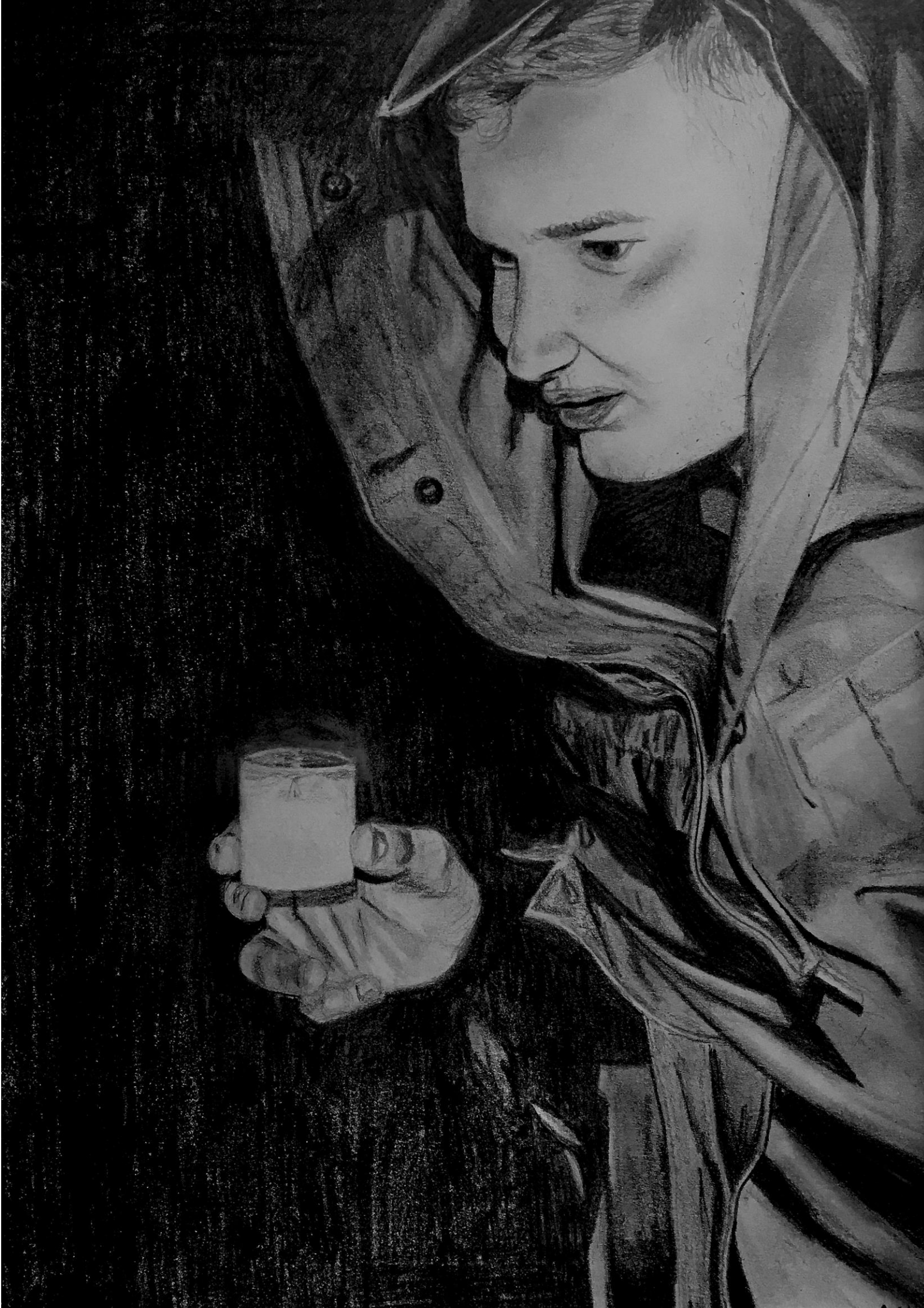
Zjevně ne každá otázka musí mít odpověď. Někdy věci nemají žádný důvod, anebo ho my jen nemůžeme pochopit. Proto se dá říci asi jen jediné – nejsme ani ti špatní, ani ti dobří. Jsme prostě jen lidé.

SKORO BÁSNIČKA

Naivka

Měl mě tak moc rád
že to až bolelo
a pořád mě to bolí
ač už by nemělo
můžu za tebou přijet
a jen tě obejmout
říct, jak moc mě to mrzí
a že si nechci vzpomenout
ale vždycky to udělám
chtěla bych tě líbat
jen s tím co cítím já
prostě se přestat vídat
s tvýma citama
což už stejně dělám
tak proč to takhle nejde
proč se mi pořád stejská
a na tvejch citech pořád sejde
tyhle skoro básničky
vždycky o něčem bejt musí
tak tahle je o tobě
a o tom, jak se mi hnusí
že to pořád cítím podobně
jako ty předtím než
než jsem
no
však víš
nic lepšího než mě
už nikdy neztratíš
a tak zase koukám do zdi
a z hlavy mám promítačku
pojd' koukat se mnou, co zas zazdím
jen místo malty dám žvýkačku
pojd' koukat se mnou, jak lámu srdce
ať víš, že nejsi sám
občas to jde těžko, občas lehce
a občas
jako s tebou
nevím
kudy
kam
snad teď nembrečíš jako já
když tohle čteš a dobře víš
že tahle skoro básnička je tvá
a že mě nikdy nechytíš

ZE ZAPOMENUTÝCH ČASŮ REÁLKY

zdroj fotografie: www.zmizelakutnahora.cz,
vlastník: České muzeum stříbra v Kutné Hoře

ZE ZAPOMENUTÝCH ČASŮ REÁLKY

Vzhledem ke stávajícímu tématu „Podivný svět“ jsme se rozhodli přidat poezii či úvahy pocházející ze zapomenutého, téměř sto let starého almanachu kutnohorského studentstva tehdejší „reálky“. Důvodem může být inspirace, svědectví nebo i hledání „předchůdce“ našeho časopisu. Následující tvorba je jen minimálně upravována, většinou jen přepsána s cílem zachovat autentičnost tehdejších autorů. Více informací, o již zmíněné tiskovině v originálním úvodu:

Úvod z Almanachu

Pětileté výroční trvání Sdružení kutnohorského studentstva přineslo myšlenku vydání tento almanach, který by byl obrazem práce vykonané za těchto pět let. Chtěli jsme zasáhnouti i dobu dřívější, ale svazky se starší generací jsou většinou přetrhány, a tak podařilo se nám zachytiti jen zlomky, které jsou z velké části jen vzpomínkami. Že zařazena byla i poesie, nebude zajisté na závadu almanachu, který má býti nejen vzpomínkami, ale i tlumočitelem prací kutnohorských rodáků a pracovníků. Ale nejen minulost má zde býti zrekapitulována, ne pouze to, co bylo vykonáno, ale i to, co chce studentstvo kutnohorské vykonati v budoucnosti. Almanachem chceme vzbuditi zájem o studentstvo v širší veřejnosti kutnohorské, která je ke studentstvu dosti lhostejná.

J. Běhounek

V Kutné Hoře v květnu 1924.

BALADA KAŽDODENNÍ

Jaroslav Pokorný

I.

Na jaře v lidech kvetou sliby, jak korál rudý
a srdce krvácí každému, kde je chudý...
v mužových očích roste touha stavitelova
a slova nejkrásnější v ústech vyková
pro svou ženu.

Pole jsou na jaře jak teplá dlaň,
má milá, srdce ti jak prapor v očích vlaje,
srdcem se staň.

Můj milý, mužem jsi mým,
až touhu svou pod tebe položím,
uslyším srdce své pod srdcem, tiše zpívá
a hraje dvacet let na tvém těle.

Voní láskou pěšiny
a stéká radost na zemi úsměvem měsíce –
do vlasů zasadím, ženo, ti květiny
a hvězdy na čelo, co tančí okolo měsíce...
a pro tebe, pro sebe
vystavím ze srdce cestu ti do nebe
položím do tebe rukama mozolnýma
celý svět.

Milá je srdce a srdce je svět,
v ústech rostou ženám slzy, když ruce
mužovy hladí,
neboť nevědí, co by ještě daly,
daly-li mládí,

aby do mužů zarostly a jim se zalíbily.

Na nebi hvězdy jen zbyly,
měsíc zašel a zhas
a když se milenci k městu navraceli,
tehdy milá,
který nalila životem, jak žitný klas,
tiše promluvila:

Cosi jsme zabili v sobě,
jsou ve mně oči, které by chtěly
z očí tvých růst,

ale jsou hluboko v těle mém jak v červeném
hrobě...

proč, můj milý, vypadlo srdce nám z úst
a mlčí?

Ženo, byla dnes neděle
a svět je ze šesti všedních dní,
ženo, byla dnes neděle
a šest dní bolestných v ní,
šest dní vztahuje ruce,
ženo má, chraň si srdce!!

A cesta byla tichá, smutná byla,
a křížem, co jak ohnivě znamení u cesty
stál,

radost se v srdcích milencům přelomila.

Co jsem měl, ženo, jsem dal...

Sama jsem sebe dala.

JARO PŘIŠLO...

Rudolf Krupička

Do rána kdosi vyleštil větve topolů,
oblohu modrou rozvěsil po nich,
člověku pokoj vzal:
od práce, knih a od stolu
odnes ho, roztoulal
na povětrných bílých koních.
Do rána kdosi rozbil okovy potoku,
poházel vlny stříbrnou pěnou,
vysmýčil mlhy, sních,
nejveselejší písňe do skoku
milencům na rty vdých,
objal je dálkou roztaženou.
Do rána něčí ruka štědrá, bohatá
do ulic nasela dívek s drábky
a chlapců divých pluk;
na náměstí jak do bran ze zlata
přivedla z lesů, luk
s ošatkou bledulí smavé babky;
zotvírala okna všech domů dokořán,
srovnala na čelech všechny vrásky;
pohnala srdcem všech,

důvěry nalila do lidských ran,
dala žít lidem v luzných snech
o sladkém údělu věčné lásky;
roztočila kolovrátky za městem,
jako by tudy svatba měla jeti;
výskot a štěstí, smích;
na srdce psala milencům všem,
smrtný že je stihne hřích,
nepadnou-li si vroucně do objetí;
chytila mě pevně za límec kabátu,
zatřásla jaře kostmi mámi:
vesele smýkala mnou
zářící zemí, rovnou dukátu,
černými lesy, poli, oblohou,
dálkami, dálkami dalekými...
Zem byla krásnou starou violou,
já jsem byl smyčcem na ní:
úsměv a dík a jas...
Tebe jsem slyšel, milou svou:
pradávnou píseň zas
o věrné lásce, věrném milování

VYDÁNÍ 2 | 2020

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2020
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Fotografie: Alžběta Botková
Ilustrace a logo: Monika Sladká
Editace a formátování: Petr Franc

casopis.gymkh.cz

Gymnázium
Jiřího Ortena
v Kutné Hoře

@gjo_kh

@gjo_meme